

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Jitkou Zavřelovou v právní věci žalobce: **O. K.**, nar.x, státní příslušník Ukrajiny, bytem x, zastoupený JUDr. Naděždou Kratochvílovou, advokátkou, se sídlem Spálená 21, 110 00, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, odboru azylové a migrační politiky, se sídlem Nad Štolou 3, 170 34, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 7. 2014, č. j. OAM-98/LE-BE02-P06-2014,

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. **Soudem ustanovené zástupkyni, JUDr. Naděždě Kratochvílové, advokátce se sídlem Spálená 21, 110 00, Praha 1, se přiznává odměna za zastupování žalobce ve výši 12 342,- Kč, která jí bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Praze do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se žalobou doručenou Krajskému soudu v Praze dne 13. 8. 2014 domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž žalovaný rozhodl, že se mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), žalobci neuděluje.

Žalobce v žalobě uvedl, že žalovaný v předchozím řízení porušil § 2, § 3 a § 50 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), neboť nepostupoval tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonů s požadavky uvedenými ve správním řádu.

Žalobce namítl, že pokud bude deportován na Ukrajinu, dostane se do problémů. Žalovaný dle jeho názoru nevzal dostatečně v potaz současnou politickou situaci na Ukrajině, která je politicky i hospodářsky velmi nestabilní, a tudíž ač žalobce opustil zemi také z ekonomických důvodů, situace na Ukrajině se oproti roku 2002 republiky výrazně změnila.

Pokud jde o ekonomické důvody, žalobce odkázal na Zprávu o dodržování lidských práv na Ukrajině v roce 2013, kterou zveřejnil U.S. Department of State, a ze které vyplývá, že minimální plat nezaručí ani přiměřený životní standard pro rodinu. Státní inspektorát práce, který je odpovědný za dodržování zákona, není schopný monitorovat všechny zaměstnavatele. Mnoho osob získává plat mnohem nižší a zároveň musí odpracovat daleko více hodin bez nároku na odpočinek a dovolenou. Žalobce proto dle svého mínění na Ukrajině nemá dostatečné prostředky pro obživu, a v důsledku toho by v krajním případě mohlo být ohroženo i jeho právo na život. Při hodnocení podkladů pro vydání rozhodnutí správní orgán nepřihlédl pečlivě ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci, čímž dle žalobce porušil povinnost podle § 50 odst. 4 správního řádu a nesprávně tak posoudil žádost o azyl.

Žalobce dále namítl, že mu žalovaný patřičně nevysvětlil, že bude při posuzování jeho žádosti vycházet jen z předložených podkladů. Žalobce se také domníval, že bude žalovaný vycházet z aktuálních informací. Napadené rozhodnutí však bylo vydáno 28. 7. 2014 a od dubna, kdy se žalobce seznámil s podklady rozhodnutí, se bezpečnostní situace na Ukrajině velmi změnila, což správní orgán nevzal v úvahu. Na východě Ukrajiny dochází k těžkým bojům a přestože koncem roku 2013 byla zrušena povinná vojenská služba na základě zákona prosazeného tehdejšími prezidentem Viktorem Janukovyčem, úřadující ukrajinský prezident Oleksandr Turčynov podepsal dekret obnovující brannou povinnost. Odvody branců země zavedl s okamžitou platností, prezidentský dekret „o opatřeních ke zlepšení schopnosti státu“.

Vyhláška stanovuje, že „vzhledem k zhoršující se situaci na východě a jihu Ukrajiny, rostoucí síle ozbrojených proruských jednotek, obsazování státních budov (...) a na podporu ozbrojených sil na Ukrajině a dalších vojenských útvarů, se zavádí branná povinnost k vojenské službě v době míru pro všechny muže starší 18“. Žalobce uvedl, že již několik měsíců jsou rozesílány povolávací rozkazy a dle sdělení jeho rodiny, ho rovněž obdržel. V případě návratu do země původu a nenastoupení vojenské služby mu přitom hrozí trestní stíhání. Na základě toho se žalobce domnívá, že mu v případě návratu hrozí skutečné nebezpečí vážné újmy z důvodu vnitřního ozbrojeného konfliktu.

Závěrem žalobce uvedl, že má za to, že žalovaný jeho tvrzením nevěnoval náležitou pozornost, neboť jinak by došel k názoru, že v jeho případě lze aplikovat § 12 nebo alespoň § 14a zákona o azylu a azyl mu udělil.

S ohledem na výše uvedené žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Ve vyjádření k žalobě žalovaný oprávněnost žaloby popřel s tím, že žalobcem uplatněné žalobní námitky neprokazují nezákonnost napadeného rozhodnutí a nemohou žalovaným učiněné závěry zpochybnit. Odkázal na obsah správního spisu, zejména na žádost o udělení mezinárodní ochrany a protokol o pohovoru a na vydané správní rozhodnutí. Žalovaný uvedl, že při posouzení žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany vycházel především z jeho výpovědi a dáte z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení.

Žalovaný dále uvedl, že při pohovoru umožnil žalobci sdělit vše, co žalobce považoval za podstatné z hlediska osvětlení důvodů jím podané žádosti o mezinárodní ochranu a dal mu rovněž možnost se dne 10. 6. 2014 seznámit s podklady rozhodnutí. Žalovaný také uvedl, že v rámci důkazního řízení se zabýval všemi skutečnostmi, které žalobce sdělil, zjistil skutečný stav věci a opatřil si potřebné a pro vydání rozhodnutí dostatečné a aktuální podklady. Rovněž má žalovaný za to, že své rozhodnutí náležitě odůvodnil.

Žalovaný dále konstatoval, že žalobce v průběhu správního řízení uvedl, že o mezinárodní ochranu žádá z důvodu, že zde má hodně známých, je zde jiná civilizace, dají se zde vydělat peníze, a proto by tu chtěl zůstat. Podle názoru žalovaného byla tudíž motivací žalobce snaha legalizovat si pobyt na území České republiky. Žalobce uvedl, že z Ukrajiny odešel v roce 2002 po rozvodu, odjel jako turista za svým otcem, zalíbilo se mu zde, a tak tu zůstal bez jakéhokoliv oprávnění k pobytu. Chtěl by se zde také doučit kuchařem. V případě návratu uvedl, že by mu na Ukrajině hrozilo nebezpečí od lidí, kteří hlasovali pro jinou stranu (pravděpodobně V. Juščenka), neboť žalobce byl sympatizantem Strany regionů a ve volbách na podporu této strany roznášel i letáky (v období let 2000 až 2001). Tito lidé ho hledají i nadále a nejspíš by ho v případě jeho návratu zabili.

K námitkám žalobce, které žalobce uplatnil již ve správním řízení, žalovaný uvedl, že se s nimi dostatečně vypořádal v napadeném rozhodnutí, a proto na odůvodnění napadeného rozhodnutí plně odkázal.

K námitce žalobce, že žalobci patřičně nevysvětlil, že bude při posuzování žalobcovy žádosti vycházet jen z předložených podkladů, žalovaný uvedl, že z protokolu, který se nachází na listě číslo 70 správního spisu, a který žalobce na důkaz souhlasu podepsal, se jednoznačně uvádí, že zde taxativně vyjmenované podklady budou sloužit pro vydání rozhodnutí. Se shromážděnými podklady se žalobce nechtěl seznámit, vyjádřit se k nim nebo je dále doplnit. Rovněž uvedl, že dále nemá co doložit. Proto má námitku žalobce za nedůvodnou.

K námitce žalobce, že použité informace nejsou aktuální, neboť od seznámení se s podklady rozhodnutí se situace značně změnila, žalovaný uvedl, že shromážděné podklady jsou vzhledem k datu vydání rozhodnutí a příběhu žalobce aktuální. Přitom žalovaný podotkl, že mohl využít jen informací o dění v zemi původu, které byly aktuálně k dispozici s ohledem na reálnou časovou možnost jejich získání a zpracování. Přestože tyto informace vzhledem k rychlému vývoji současné situace na Ukrajině v podrobnostech a jednotlivostech rychle ztrácejí na své aktuálnosti, v základním popisu existující situace dle žalovaného vystihují současný stav na Ukrajině.

V této souvislosti žalovaný doplnil, že na Ukrajině neprobíhá mezinárodní ani vnitřní ozbrojený konflikt. Zhoršená bezpečnostní situace panuje pouze dvou oblastech z celkového počtu 24, na něž je Ukrajina administrativně rozdělena. Konkrétně se jedná o Doněckou oblast a Luhanskou oblast. Ve zbytku země je bezpečnostní situace stabilní. Žadatel přitom sám pochází ze Zakarpatské oblasti, kde dodnes žijí jeho rodinní příslušníci. Tato oblast se nachází na západě země a výše zmiňovaná zhoršená bezpečnostní situace se jí tudíž vůbec netýká. Žalobce by v případě návratu nebyl stížen významnější měrou nepříznivými politicko-ekonomickými dopady současného vývoje událostí na Ukrajině než většina obyvatel regionu, odkud odešel; tato situace je reakcí na obecné podmínky, jež tíživě dopadají na ukrajinské obyvatelstvo, a nelze v nich spatřovat důvody relevantní z hlediska mezinárodní ochrany.

Žalovaný proto shrnul, že v zemi původu žadatele neprobíhá takový ozbrojený konflikt, jehož důsledky by bylo možno pokládat ve vztahu k žadateli za vážnou újmu podle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Žalobcův život ani zdrav zde nejsou v souvislosti s popisovanými nepokoji ohroženy, a proto žalobci objektivně nic nebrání vtom, aby se tam vrátil zpět.

Návratu žalobce pak dle žalovaného nebrání ani jeho obava z povolání k aktivní účasti ve střetech se separatisty, kdy v žalobě nově uvedl, že dle informací od rodiny obdržel povolávací rozkaz v souvislosti s obnovenou brannou povinností. Žalobce v žádosti o mezinárodní ochranu totiž uvedl, že vojenskou službu nevykonával ze zdravotních důvodů, protože není zřejmé, zda by byl považován za záložníka, na něhož se vztahuje mobilizace. Nadto žalovaný zdůraznil, že podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (např. usnesení ze dne 15. 8. 2012, č. j. 6 Azs 16/2012 - 12) samotné povolání k výkonu vojenské služby nemá za důsledek pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité společenské skupině nebo politického přesvědčení, byť by výkon této služby byl spojen s rizikem účasti při bojových akcích či válečném konfliktu. Nutnost vykonat vojenskou službu nelze vnímat ani jako vážnou újmu, neboť ta je jednou z nejzákladnějších státo-občanských povinností a stejně tak nelze za vážnou újmu považovat případný postih, kterému by žadatel byl vystáván v případě odmítnutí nastoupit k jejímu výkonu.

Z uvedených důvodů žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

V replice ze dne 3. 9. 2014, žalobce zopakoval, že na jaře 2014 byla přijata vyhláška, která opětovně zavádí brannou povinnost k vojenské službě v době míru pro všechny muže starší 18 let. V důsledku toho začaly být rozesílány povolávací rozkazy. Jako důkaz žalobce přiložil kopii předvolání. Podle informací žalobce byli odvedeni i lidé, kteří měli zdravotní problémy i ti, kteří odmítají vykonávat vojenskou službu. Žalobce má proto obavu, že mu v případě návratu na Ukrajinu hrozí trestní stíhání za nenastoupení vojenské služby nebo i smrt v případě, že bude poslán bojovat na východní Ukrajinu. Domnívá se proto, že žalovaný nesprávně vyložil § 179 odst. 2 písm. c) a d) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců. V opačném případě by mu azyl nebo doplňkovou ochranu udělil.

Žalobce se dále vyjádřil podáním ze dne 23. 6. 2016, ve kterém shrnul svoji politickou činnost, již se věnoval před odjezdem z vlasti (podílel se na kampani Strany regionů a roznášel její letáky). Tato strana je v regionu, odkud žalobce pochází, neoblíbená, a proto se obává toho, že by se ze své činnosti po návratu musel zodpovídat. Dodává, že po svržení prezidenta Janukoviče upadla Strana regionů ještě do větší nemilosti a na podporovatelích této strany je pácháno násilí. Nezlepšila se dle jeho názoru ani politická a bezpečnostní situace, neboť ve východních regionech Ukrajiny se stále bojuje. I žalobci byl doručen povolávací rozkaz, o kterém se však dozvěděl, až po vydání žalobou napadeného rozhodnutí. I přes to však byla žalovanému známa povolávací vyhláška, která obnovuje brannou povinnost všem mužům starším 18 let. Žalobce sice v minulosti do armády ze zdravotních důvodů odveden nebyl, nyní se však obává, že jeho tehdejší diagnóza (bolesti břicha) by mu k vyhnutí se nasazení v bojích sotva stačilo. Současně by mu hrozilo za vyhýbání se vojenské službě trestní stíhání. Žalovaný se však s těmito otázkami vůbec nevyrovnal a rezignoval na zjištění aktuálních informací k datu svého rozhodnutí.

Ze správního spisu soud zjistil následující skutečnosti:

Z rozhodnutí Policie České republiky ze dne 16. 4. 2014, č. j. KRPA-119962-17/ČJ-2014-000022 vyplývá, že žalobci bylo uloženo správní vyhoštění na dobu čtyř let poté, co bylo dne 25. 3. 2014 zjištěno, že žalobce pobývá na území ČR, aniž by měl povolení k pobytu. Z rozhodnutí Policie České republiky ze dne 9. 5. 2014, č. j. KRPA-183181-8/ČJ-2014-000022 vyplývá, že žalobce byl zajištěn podle § 124 odst. 1 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb. na dobu šedesáti dnů za účelem správního vyhoštění.

Dne 20. 5. 2014 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany, v níž uvedl, že na území ČR se zdržuje od roku 2002, z Ukrajiny odecestoval do ČR po rozvodu za svým otcem, je sympatizantem Ukrajinské strany regionů, vojenskou službu ze zdravotních důvodů nikdy nevykonával, povoláním je kuchař, v ČR se živí jako dělník na stavbách. Jako důvod

udělení mezinárodní ochrany uvedl, že zde má hodně známých, je zde jiná civilizace než na Ukrajině, dají se zde vydělat peníze na živobytí. O azyl v minulosti nikdy nežádal, v roce 2005 mu bylo uloženo správní vyhoštění a trest vyhoštění. Uvedl obavu, že by mu v případě návratu hrozilo nebezpečí od lidí, kteří hlasovali pro jinou stranu.

Z protokolu o pohovoru ze dne 22. 5. 2014 vyplývá, že důvodem vycestování žalobce z Ukrajiny byl rozchod s jeho manželkou. V ČR žil jeho otec, od známých žalobce slyšel, že v ČR se dají vydělat peníze, chtěl se doučit kuchařem. Vyjel na turistické vízum na týden, na území České republiky již zůstal dále bez povolení. Cestovní pas ztratil v roce 2005, ztrátu hlásil, až když byl zadržen. Na Ukrajinu se poté, co byl správně vyhoštěn, nevrátil, protože neměl pas a kvůli politické situaci. O mezinárodní ochranu se rozhodl požádat, až když byl zadržen. V roce 2000 nebo 2001 rozdával volební letáky Ukrajinské strany regionů, které dostal od mafiánů. Když strana ve volbách prohrála, začali mu lidé z druhé strany vyhrožovat. Byla to strana Juščenka, její název žalobce neznal. Od sestry žalobce ví, že ho stále hledají.

Součástí spisu je dále zpráva CRS pro kongres USA ze dne 24. 3. 2014, z níž vyplývá, že k Ruské federaci byl připojen poloostrov Krym a že vládnou nepokoje ve městech Doněck, Luhansk a Charkov. Z informace ZÚ Kyjev ze dne 10. 3. 2014 se podává, že byla Nejvyšší radou Ukrajiny schválena nová vláda, v jejímž programu je na prvním místě zabezpečení suverenity, teritoriální celistvosti a nedotknutelnosti Ukrajiny. Ze zprávy Evropské komise ze dne 27. 3. 2014 vyplývá, že k Ruské federaci byl připojen Krym, Evropská unie a Ukrajina podepsaly dne 21. 3. 2014 politická ustanovení asociační dohody. Z informace ministerstva zahraničních věcí ze dne 16. 4. 2014 se podává, že bezpečnostní situace na Ukrajině se neustále vyvíjí. Situace na Západě a ve středu země je však klidná. Ekonomická situace je velmi špatná. Z informace ministerstva zahraničních věcí ze dne 2. 10. 2013 plyne, že nejsou poznatky o tom, že by na Ukrajině byl plošně uplatňován jakýkoliv postih nebo diskriminace vůči občanům Ukrajiny, kteří se do země vrátili po dlouhodobém pobytu v zahraničí. U osob, které dlouhodobě (a obzvlášť nelegálně) pracují v zahraničí, je však nebezpečí ze strany soukromých osob, resp. organizovaného zločinu, vysoké.

Žalobci bylo umožněno seznámit se s podklady rozhodnutí (viz protokol o seznámení s podklady rozhodnutí ze dne 10. 6. 2014), konkrétně s žádostí o udělení mezinárodní ochrany, s protokolem o pohovoru, informacemi Ministerstva zahraničních věcí ze dne 2. 10. 2013 a ze dne 16. 4. 2014, s výroční zprávou Freedom House, Svoboda ve světě 2014, se zprávou Evropské komise ze dne 27. 3. 2014, s informací ZÚ Kyjev ze dne 10. 3. 2014 a se zprávou CRS pro kongres USA ze dne 24. 3. 2014. Žalobce se s obsahem podkladů seznámit nechtěl, nevyjádřil se k nim ani nenavrhl žádné doplnění. Žalobce byl poté výslovně dotázán, zda chce uvést ještě nějaké skutečnosti nebo nové informace, které by měl žalovaný zvažovat. Žalobce nic nedoplnil.

Žalovaný na to vydal napadené rozhodnutí. Odůvodnil, proč u žalobce neshledal ani jeden z důvodů k poskytnutí azylu uvedených ve výroku napadeného rozhodnutí, stejně jako důvodů k poskytnutí doplňkové ochrany. Hlavním účelem žádosti o poskytnutí mezinárodní ochrany shledal snahu o legalizaci pobytu žalobce na území ČR, jelikož žalobce vycestoval z Ukrajiny po rozchodu s manželkou a v ČR, kde žil jeho otec, si chtěl dodělat vzdělání a sehnat práci. Žalovaný neuvěřil tvrzení žalobce o tom, že je pronásledován kvůli roznášení letáků Strany regionů, jelikož neuvedl žádné konkrétní skutečnosti, toto tvrzení uplatnil až v pozdější fázi pohovoru, svou výpověď měnil a neznal základní fakta. Žalovaný se zabýval i ekonomickou situací na Ukrajině a dospěl k závěru, že špatná ekonomická situace v domovském státu nenaplňuje žádný z důvodů pro udělení mezinárodní ochrany.

Při jednání žalobce poukázal na neaktuálnost informací o zemi původu s tím, že bezpečnostní situace se tam stále zhorčuje. Násilí je pácháno i v západní části země a incidenty se nevyšetřují. Žalovaný setrval na svém stanovisku o nedůvodnosti žaloby.

Soud posoudil žalobu v rozsahu řádně a včas uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.).

Článek 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany, který vyžaduje, aby soudy prvního stupně přezkoumávající rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany posuzovaly projednávaný případ dle právního a skutkového stavu ke dni rozhodnutí soudu, se na nyní posuzovaný případ nepoužije. Členské státy Evropské unie jsou povinny výše uvedenou povinnost transponovat do vnitrostátního právního řádu do 20. 7. 2015 (viz čl. 51 odst. 1 směrnice). Podle čl. 52 odst. 1 věty druhé směrnice se žádosti o mezinárodní ochranu podané do 20. 7. 2015 řídí právními a správními předpisy přijatými podle směrnice 2005/85/ES. Směrnice 2005/85/ES přitom povinnost zajistit soudní přezkum rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany podle právního a skutkového stavu ke dni rozhodnutí soudu neobsahovala.

Protože doposud nebyly do českého právního řádu promítnuty požadavky čl. 46 odst. 3 směrnice 2013/32/EU, ačkoliv transpoziční lhůta již uplynula, má uvedený článek směrnice přímý účinek. Jelikož však žádost o mezinárodní ochranu byla v této věci podána dne 20. 5. 2014, směrnice 2013/32/EU na toto řízení (včetně přezkumného řízení soudního) nedopadá. Na věc tak *rationae temporis* dopadá směrnice 2005/85/ES, která neukládá členským státům povinnost zajistit soudní přezkum rozhodnutí podle stavu ke dni vydání rozhodnutí soudu. Plně se tak prosadí § 75 odst. 1 s. ř. s.

K jednotlivým námitkám uvedeným v žalobě a jejím doplnění soud uvádí:

První žalobní bod spočívá v tvrzení, že žalovaný dostatečně nepřihlédl ke všemu, co v řízení vyšlo najevo, včetně toho, co uvedli účastníci, a na základě takto učiněných skutkových závěrů nesprávně posoudil žádost. Žalobce se v této souvislosti obecně dotýká politické situace na Ukrajině, aniž by ji blíže popsal. Podrobněji se zaměřuje pouze na ekonomickou situaci, a nezákonnost napadeného rozhodnutí spatřuje v tom, že žalovaný nezohlednil, že žalobce nebude mít na Ukrajině dostatečné prostředky na obživu. Žalobce v žádosti i při pohovoru uvedl, že do ČR přicestoval po rozchodu s manželkou za svým otcem a zjistil, že si zde může vydělat peníze a dostudovat školu. Ke svým dřívějším výdělkovým poměrům sdělil, že na Ukrajině si nevydělával.

Žalovaný v napadeném rozhodnutí vycházel ze skutečnosti, že Ukrajina se potýká s ekonomickou krizí, je na hranici bankrotu a čeká na uvolnění dohodnuté finanční pomoci od Mezinárodního měnového fondu. Vzal za zjištěné, že špatná hospodářská situace zasahuje velkou část občanů. Skutkové závěry žalovaného tak nejsou v rozporu s tvrzením žalobce ohledně špatné ekonomické situace na Ukrajině a vycházejí z obsahu spisu (zejména z informace ministerstva zahraničních věcí ze dne 16. 4. 2014).

Poté žalovaný přistoupil k právnímu hodnocení zjištěného skutkového stavu a dospěl k závěru, že zhoršená ekonomická situace se nedá podřadit pod žádnou ze skutkových podstat, jejichž naplnění by odůvodňovalo přiznání mezinárodní ochrany. Soud se se závěry napadeného rozhodnutí v tomto směru ztotožňuje. Špatná ekonomická situace v zemi původu nepředstavuje důvod k udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, neboť toto ustanovení zahrnuje situace, kdy je žadatel pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště. Není důvodem ani pro udělení humanitárního azylu, jak plyne například z rozsudku Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 27. 8. 2003

č. j. 5 Azs 3/2003 – 54, v němž NSS vyslovil názor, že obtíže žadatele o azyl stran obživy či možností seberealizace nelze bez přistoupení dalších okolností hodných zvláštního zřetele vnímat jinak, nežli jako důvody ekonomické, nepostačující k udělení humanitárního azylu. Špatná ekonomická situace dále nepředstavuje ani žádný z důvodů pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu. Doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy (uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky) a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. První žalobní bod je proto nedůvodný.

Dalším žalobním bodem žalobce brojil proti nedostatku podkladů pro vydání napadeného rozhodnutí. V první řadě nelze přisvědčit jeho námitce, že mu nebylo dostatečně vysvětleno, že správní orgán bude rozhodovat na základě podkladů, které byly žalobci předloženy k nahlédnutí v rámci jeho seznámení se s podklady ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu. Toto jeho tvrzení je totiž vyvráceno protokolem o seznámení s podklady rozhodnutí ze dne 10. 6. 2014, v němž je výslovně uvedeno, že předložené podklady budou sloužit pro vydání rozhodnutí o žádosti žalobce. Žalobce nevyužil možnosti seznámit se s podklady a vyjádřit se k nim. Nenavrhoval žádné doplnění podkladů ani neuvedl žádné nové skutečnosti. Jestliže žalobce namítá, že podklady rozhodnutí nebyly dostatečně aktuální, muselo mu to být zřejmé již při seznámení s podklady, neboť napadené rozhodnutí bylo vydáno hned v následujícím měsíci.

Těžiště žalobního bodu ve vztahu k neaktuálnosti podkladů rozhodnutí však spočívá v tvrzení, že v důsledku zhoršení bezpečnostní situace na východě Ukrajiny byla obnovena branná povinnost a žalobce již dle zpráv od jeho rodiny obdržel povolávací rozkaz. Jedná se o skutečnost, kterou žalobce ani v žádosti, ani v dalším průběhu řízení neuplatnil. Soud se proto nejprve zabýval tím, zda je napadené rozhodnutí nezákonné, jestliže žalovaný sám tuto skutečnost nezjišťoval. Podle § 52 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, jsou účastníci povinni označit důkazy na podporu svých tvrzení. Správní orgán není návrhy účastníků vázán, vždy však provede důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci. Podle § 3 správního řádu nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2. Správní řízení je tedy ovládáno zásadou materiální pravdy, podle níž je správní orgán povinen z úřední povinnosti zjistit skutečný stav věci tak, aby mohl ve věci vydat rozhodnutí. Je však třeba mít na paměti, že řízení ve věcech mezinárodní ochrany je řízením zahájeným na žádost. V té je žadatel povinen tvrdit právně relevantní skutečnosti, které by odůvodnily udělení mezinárodní ochrany. Jestliže žalovaný v průběhu řízení neuvedl jako důvod hrozbu nástupu vojenské služby, nelze klást žalovanému k tíži, že k této skutečnosti neopatřoval podklady. Žalovaný nebyl povinen domýšlet právně relevantní důvody pro udělení azylu, které žalobce neuplatnil, a činit k nim skutková zjištění. Povinnost zjistit skutkový stav měl žalovaný pouze v rozsahu důvodů, které žalobce v průběhu řízení uvedl (viz rozsudek NSS ze dne 20. 11. 2003, č. j. 2 Azs 27/2003 – 59 nebo rozsudek NSS ze dne 10. 11. 2005, č. j. 1 Azs 84/2005 - 63). Mezi těmito důvody však obava z nástupu do armády uvedena nebyla, a to ani v žádosti, ani při pohovoru a ani při seznámení se s podklady rozhodnutí, a žalovaný tudíž nebyl povinen se

danou otázkou podrobněji zabývat. Jelikož soud při přezkumu rozhodnutí žalovaného vychází ze skutkového a právního stavu ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), nezabýval se touto otázkou ani on a z daného důvodu zamítl návrh na provedení důkazu povolávacím rozkazem, který žalobce předložil.

V samotné žalobě pak žalobce jiné žalobní námitky neuvedl. Pokud se později ve vyjádření ze dne 23. 6. 2016 a dále při ústním jednání odkazoval na svoji politickou činnost, již se věnoval před odjezdem z vlasti (podílel se na kampani Strany regionů a roznášel její letáky) a na rodinné vazby, které má na území České republiky, jde o žalobní body, ke kterým soud s ohledem na koncentrační zásadu plynoucí z § 72 odst. 2 s. ř. s. nepřihlédl.

Z výše uvedených důvodů soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Žalobce nebyl ve věci úspěšný a žalovanému žádné účelně vynaložené náklady v řízení nevznikly, proto soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Žalobci byla ustanovena zástupkyně JUDr. Naděžda Kratochvílová, advokátka, se sídlem Spálená 21, 110 00, Praha °1. Odměnu za zastupování a náhradu hotových výdajů soudem ustanoveného advokáta hradí podle § 35 odst. 8 věty první za středníkem s. ř. s. stát. Odměna ustanovené zástupkyni byla stanovena na 12 342,- Kč, a to za tři úkony právní služby po 3.100,- Kč [převzetí a příprava zastoupení, písemné podání - replika, účast na jednání soudu – § 7, § 9 odst. 4 písm. d), a § 11 odst. 1 písm. b), d) a g) vyhlášky č. 177/1996 Sb.], náhradu hotových výdajů ve výši 3 x 300,- Kč podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky, k čemuž byla přičtena DPH ve výši 21 % z předchozích částek. Uvedená částka bude zástupkyni žalobce vyplacena z účtu Krajského soudu v Praze soudem stanovené lhůtě.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 1. července 2016

Mgr. Jitka Zavřelová, v. r.
samosoudkyně

Za správnost:
Božena Kouřimová